

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Како је страшно, браћо и сестре, бити у друштву демона и бити одсутан од Бога. О тој страхоти која може човека да снађе говори управо данашње свето Јеванђеље које смо чули овде на светој Литургији. Јеванђеље говори о једном догађају који се десио у околини Јелисајског језера, где је Господ пролазећи, проповедајући Јеванђеље своје, дошао и тамо, и када је стигао у Гергесинску земљу, каже Јеванђеље, сретеше га два човека, бесомучника, два лудака, који су били тако зли, тако опаки, да нико није смео да прође тим путем где су они боравили. Кад они видеше Господа Христа повикаше к њему, зашто си дошао пре времена да нас мучиш? Ко је то говорио, да ли ти људи? Не, говорили демони из њих, јер кажу да беху легиони у њих ушли, јер они осећају присуство Бога у Господу Христу, а присуство Бога за ђаволе је пакао, он то не може да издржи и зато они мољаху Господа Христа, ако нас изгониш одавде, где им је било јако добро у та два човека, јер бити демоно сам то је пакао, а бити са неким то је за њега рај, и они када су се налазили у овим људима они су се налазили у своме рају, а људи наравно у паклу, и они молећи Господа Христа, ако нас изгониш одавде дозволи нам да уђемо у оно тамо крдо свиња. Ту је једно крдо пасло, једно крдо свиња, кажу око две хиљаде, да уђемо у њих, и Господ им дозволи. И они изишавши из људи уђоше у свиње, и тад се деси велико чудо. Свиње осетивши присуство демона у себи и око себе навалише с брда, скочише у море и све се подавише. Шта нам то говори? Говори о страхоти присуства демона, о њиховој нечистоти. Свиње, које ми називамо нечистим животињама, прљавим животињама, оне не могу да издрже присуство демона у себи, а гле, људи су их држали годинама у себи, и свиње радије се жртвоваху у воду да скоче и да се подаве него да буду у друштву са демонима. А ова два човека који се исцелише постадоше паметни. Чобани који су чували свиње кад видеше шта би, побегоше у град од страха и рекоше народу своме шта се десило, како су све свиње изгинуле у мору и подавиле се. Тада грађани тога града изађоше и видеше ова два човека, где паметни седе крај ногу Исусових, и они молише Исуса. Шта? Да оде из њиховога града из њиховога краја. Зашто? Било им је жао свиња! Они су били поседнути страшћу среброљубља! Толико богатство си нам уништио само што си дошао, шта ће бити са нама ако останеш овде са нама, него иди нас, рекоше му. И, Господ смирен и кротак пође од њих да иде, а ова двојица људи који су се исцелили мољаху га да иду са њим. А Он им рече, не, ви останите и говорите народу шта вам учини

Бог. И то су били у ствари први апостоли Христови који су Јеванђеље проповедали незнабошцима. Јер тај град, то место, било је насељено не јеврејима него незнабошцима, самарима и другима. И тако у овоме Јеванђељу говори, браћо и сестре, колико је присуство демона страшно за људе. А откуд демони у ова два човека? Како демони улазе у људе? Како могу то да ураде? Када им човек отвори врата душе своје, онда они навале и уђу у њега. Када је Господ исцелио онога узетога у бањи Витездији, реко му је иди и не греши да ти не буде горе. Јер грех који ми чинимо, уствари отвара врата душе наше за улаз нечистих сила у нас. Људи који су окорели у гресима својим, који непрекидно греше, а никад се не кају, они су уствари ђавоимани. Макар то не изгледало нама обичним људима, јер иза сваког греха крије се по један ђаво. Јер грех је плод ђавола у човеку. Он убацује у нас зле мисли, убацује, буди зле страсти, гордост, мржњу, сујету, завист, све оно што човека одваја од Бога, то долази од ђавола. И са гресима и они улазе у човека, и зато данас када погледамо колико има око нас, а и међу нама хришћанима, оних који се никада Богу не моле, који никада у цркву не иду, који се никада не исповедају, који се никада не причешћују телом и крви Господа Христа, шта су они? То су ђавоимани људи. У њима не почива Бог, него ђаво. А срце човеково је тако да има један престо у себи. На том престолу може да седи само један господар или Бог или ђаво. Ако немамо Бога у себи, ако не живимо по Јеванђељима, по Јеванђељу Христовом, по заповестима Божијим, онда немамо Бога у себи. Ако немамо Бога, онда сигурно имамо његовога непријатеља, и нашега непријатеља, ђавола. То је поука браћо и сестре, данашњег светог Јеванђеља, да водимо рачуна како живимо у овом свету, јер овај нам је живот дат овде на земљи, не да уживамо у њему, него да се припремамо за живот вечни у Царству небескоме. Зато је Господ и дошао на земљу, донео благослов и благодат људима, дао је свето Јеванђеље, основао цркву своју, поставио све силе Божанске у тој цркви својој у којима се ми спасавамо, а на нама је да се трудимо, да то испунимо, и да живимо онако како је Богу мило и драго. Јер само тако живећи, браћо и сестре, ми ћемо показати да смо заиста православни хришћани, да смо верне слуге Христове, и тада се можемо надати да пођемо одавде из овога света, да ће нас Господ примити у Царство своје небеско, и даровати нам живот вечни, а ми тамо са свима светима да онда слаavimo чудесног Господа Христа, Спаса нашега са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин.